

DEFINICE SPORTU

JAKUB KORNFEIL

ŽIVOT V MISTROVSTVÍ SVĚTA

OVLÁDNI SVOU MYSL

*Tělo zvládne téměř vše, to jen mysl
musíme přesvědčovat.*

*Mé rodině a přátelům, známým a kolegům,
kteří se mnou byli po celou tu dobu.
Díky vám všem jsem si mohl plnit své sny.*

Panu Romanu Malčekovi, který pro mě udělal vše.

A fanouškům, kteří mě tlačili na vrchol.

OBSAH

Úvod	9
1. Nekonečná štřeka	17
2. Ostýchavost	41
3. Osudová střetnutí	51
4. Mysl nás řídí	67
5. Trénink, který baví	77
6. Sladká chuť vítězství	97
7. Přesah každého z nás	115
8. Slabé stránky výhodou	123
9. Koncentrace	131
10. Život je hořký	137
11. Práce na sobě samém	145
12. Správná rozhodnutí	151
13. Pódia	159
14. Mistrovství světa silničních motocyklů	167
15. Předávání zkušeností	171
16. Motocykl	179
17. Motocyklový závodník	185
18. Úspěch se neodpouští	189
19. Závodní výstroj	195
20. Konec kariéry	201
Poděkování	203
Dovětek	204
O autorovi	205
Výsledky	206

ÚVOD

” Uvědomění se, které mě nastartovalo.
Pár zajímavých poznatků, které vedly
k radikální změně.

ŽIVOTNÍ ZMĚNA JE POUHÝM DOPADEM UTRÍBENÝCH MYŠLENEK, ať už těch správných, které vedou k něčemu velkému, či těch negativních, které vedou k samotě, vyhoření a v nejhorším případě třeba k prodělku. Je hrozně důležité se umět správně rozhodnout, protože jestliže se rozhodnete správně, máte o polovinu starostí méně. K tomu, abyste se správně rozhodli, může sloužit několik různých podnětů. Já sám jsem si byl téměř celou svoji kariéru sám sebou manažerem a věřte mi, že činit rozhodnutí, na kterých stojí váš život, není ani můj šálek kávy. Co nám ovšem dokáže otevřít oči je kolikrát pouze dobře směřovaná věta od kamaráda. Nemám úplně rád, když mi někdo říká, co mám dělat a jak se mám chovat. V životě jsou velice důležité klíčové body, takové ty kterými si každý z nás musí projít, ať chce či nechce. Protože jsem byl profesionálním sportovcem, potřeboval jsem být co nejvíce komplexní jakožto člověk. Protože chápání věcí, otevřená mysl, inteligence a zdravý rozum

vedou nepochybně k úspěchu. Ano, je tu spousta sportovců, kteří jsou prostě gumy a mají klapky na očích, což může být někdy, avšak pouze dočasně, výhodou.

Z dlouhodobého hlediska to však nemůže fungovat. Vždycky jsem chtěl být nejlepší, a to se projevovalo na mém každodenním stresu. Chtěl jsem zvládat strašnou spoustu věcí každý boží den. Žil jsem život tak hrozně rychle, že jsem ani nedokázal zapisovat do paměti, vnímat. Čím dál častěji se mi stávalo, že na mě vysypal někdo nějakou vzpomínku a já hrozně tápal a nevěděl jsem, o čem mluví.

Říkal jsem si, vždyť to není možné, já tam nikdy nebyl, tohle jsem nikdy nedělal, to se nestalo, on si vymýšlí, avšak ti lidé mluvili naprosto přesvědčivě, tudíž mi bylo jasné, že to nemůže být žádný smyšlený příběh. V tomhle zvláštním rozpoložení jsem žil třeba rok a půl, než jsem se dokázal oprostít od všech mých aktivit, které mě neskutečně moc bavily a bez kterých bylo těžké fungovat. Avšak aby mě ten život nesežral, byl jsem si vědom jedné věci, a to té, že musím zpomalit. Musel jsem se naučit žít jinak, pomaleji a znovu si vychutnávat ty krásné chvíle přítomného okamžiku.

V jednu dobu mi hlavou projížděly i myšlenky, kdy jsem si již myslel, že mám Alzheimerovu chorobu. Naštěstí z těchto úvah jsem velice rychle vystřízlivěl. Zřejmě to celé bylo následkem toho, že jsem byl na spoustu věcí sám, což mně vyhovovalo. Všechno jsem si chtěl sám vykomunikovat, vyřídit a prostě poprat se s tím. To vyžadovalo spoustu času a zbytečného úsilí, které mi nestálo za to, abych došel až do fáze vyhoření.

Ano přiznávám, byl jsem mladý, plný elánu a nesmrtelný. S každým vyjednaným kontraktem a dobře odjetým závodem má vnitřní síla rostla. Byly to nádherné pocity, které jsem čas od času zažíval. Důležité ovšem bylo přibrzdit, ale i přesto si jet ten svůj styl, který měl úspěch. Jak jsem to dokázal vám později detailně popíšu. Tím, že jsem, jak už víte, žil velice rychlým způsobem života, tak okolo mě běžela spousta různých lidí, které jsem měl šanci potkat či s nimi pracovat.

Jednou z důležitých postav mého příběhu byla i psychoterapeutka, která mi bezpochyby otevřela oči. A to takovým způsobem, že se ze mě stal v pozitivním slova smyslu jiný člověk. Bylo mi dvacet let, měl jsem před sebou maturitu. Začal jsem si uvědomovat, o čem vlastně ten život je, otevíral se mi svět. Začínal jsem chápat souvislosti a konečně jsem se dostal do fáze, kterou jsem potřeboval ke správnému fungování sportovce. Doposud jsem si myslel, že je to všechno jen o tvrdé dřině a odříkání. Nicméně ono to tak úplně není. Co se týče zkoušky z dospělosti, tu jsem zvládl levou zadní a poté jsem se již mohl plně věnovat tomu, co mám nejraději, a to je samotná jízda na motorce. Pohybujeme se ve velkých rychlostech a sebemenší chybička může být fatální. Při jízdě na motorce je potřeba být neustále připraven a ve střehu. Koncentrace je klíčová. Myslím si, že všechno pramení z naší mysli. Celý ten úžasný mechanismus lidského těla řídí jen a jen náš mozek, který pouze rozdává systematické úkoly našim končetinám. Mysl je nekonečná a pokud ji dokážete ovládnout, máte vyhráno. Jednou po závodě za mým tátou přišel japonský klučina,

kterého jsem v přímém boji porazil, a říká: „Jakub dnes nejel hlavou, jel svým srdcem!“ V životě jste jistě zažili spoustu situací, kdy jste byli předem přesvědčeni, že uspějete, věděli jste, že to klapne, ovšem třeba jste nevěděli proč a váhali jste. Bylo to proto, že jste byli připraveni. Kdo je připraven, těžko je poražen.

V podstatě ve všem, co v životě dělám, se vždy snažím být stoprocentní. K tomu mě vedli i mí rodiče, kteří to ve mně budovali již od raného dětství. Je to takové mé poselství, kterému mě naučil otec. Vždycky říkával: když něco děláš, dělej to pořádně. No a já si to vzal k srdci. Důvod, proč nemám vystudovanou vysokou školu, je jednoduchý. Chtěl jsem dělat jednu věc pořádně. A ne věnovat se dvěma věcem na padesát procent! Jezdit mistrovství světa, přes rok být 35 týdnů ve světě a do toho v mezičase fungovat a ještě i studovat, neneslo by to to správné ovoce. Důležité pro mne bylo být stoprocentní na trati a i mimo ni. K tomu jsem potřeboval mít čistou hlavu a soustředit se jen na sport samotný. Tzv. stav flow, na kterém jsem tvrdě makal a který zbožňuji, je nepopsatelný. Považuji to asi za jeden z největších divů lidského bytí, který jsem měl možnost okusit.

Je to stav, do něhož se každý jedinec dostává jinak dlouhou dobu. Pro mne bylo jednoduché ho pochopit, ale těžké se do něj dostat. Existuje na to řada všelijakých nejrůznějších metod cvičení, nicméně pro mě to byla velice hloubková forma, do které se ve vypjatých momentech před startem jen těžko dokážu dostat. Řekl bych, že právě to uvědomění sama sebe je celkově pro život klíčové. Jestli-

že přesně víme, co chceme, máme jasný cíl, pak je jednoduché se v sobě vyznat a správně fungovat. Já měl vždy v životě krátkodobé plány, dlouhodobé cíle, ale také sny, které jsem si plnil.

Nejjednodušší to mají ti, kdo mají to štěstí a přijdou do kontaktu s osobou, která je o kapánek lepší/chytřejší/rychlejší. Je to jednoduše z toho důvodu, že vedle sebe máte tzv. tahouna, který vás táhne. Pokud nejste hloupí, tak toho dokážete využít ve svůj prospěch a zřejmě na vás čeká slibná budoucnost. Nesmíte toho zneužívat, být v téhle pozici určitě není jednoduché, avšak pokud máte ambice být nejlepší, tak neznám lepší způsob. Surfovat na něčí vlně je fajn a ještě k tomu i docela zábava. O to větší, když jedete v závětrném pytli a jen se vezete a surfujete si. Prostě mít vedle sebe parťáka tahouna, se kterým to jde všechno líp, je na jednu stranu výhra. Mnohem snáz a rychleji se totiž dokážete dostat až na ten kýžený vrchol. Jednodušeji se dostáváte nahoru, rostete rychle jakožto osoba, ale i osobnost. Jelikož dokážete číst její/ho strategii, posloucháte jeho názory, vrtáte se v jeho myšlenkách, sledujete ho a stalkujete, to je všechno velký bonus.

Lidé, kteří si tu cestičku vyšlapávají sami, jsou určitě pokornější, avšak ne chytřejší. Ve dvou se to lépe táhne. I já jsem měl tu možnost ochutnat tuhle situaci, a proto dobře vím, o čem mluvím. Jednu sezonu jsem strávil po boku velice rychlého jezdce a hodně jsem se toho od něj naučil. Byl šíleně uzavřený, nesdílel, neposlouchal, nespolupracoval, nekomunikoval a co bylo nejhorší, když jsme se na něčem dohodli, tak to ani neplnil. Neposlouchal

nařízení týmu, avšak protože celý rok bojoval o pódiová umístění, tým mu nikdy neřekl ani slovo a vše mu bylo odpuštěno. Výsledky byly, lidskost netřeba.

Můžete být velikán jaký chcete, ať už mistr světa či prezident, pokud nemáte pokoru, jste nula. Pro ty, kteří vás znají jen z televizních obrazovek, možná budete šoumen, ovšem s těmito lidmi nežijete, ti vás nemilují a nedodají vám ani lásku, ani potřebný dotyk. Určitě je fajn být miláčkem publika či mediální oblíbenec. Jsou to jen figurky/postavičky, které nežijí svůj život, nýbrž mediální život. Když ho okusíte, zjistíte že tak žít nechcete. Je to vyčerpávající a spousta lidí to neustojí. Není jednoduché být slavný. Spousta profesionálních sportovců či celebrit nežije normální život, protože jej jednoduše žít nemohou.

Jsou dvě cesty, buď se rozhodnete být normální, kdy vám sláva nestoupne do hlavy, to je ta správná. Anebo jednoduše zapomenete na všechny lidi, kteří vám kdy pomohli k cestě nahoru, uvnitř sebe znehodnotíte jejich úsilí a začnete se chovat jako hulvát. Zním spoustu jezdců, mohl bych jmenovat a dalekosáhle vyprávět. Člověk, popřípadě jezdec by nikdy neměl zapomínat na to, že při jakékoliv cestě potkává i jiné osoby, které mu pomáhají. Ať už jsou to náhodní kolemjdoucí, nebo je to prostředí, kterým kráčí, což ho nepochybně taky utváří. Jako malé děti jsme odrazem svých rodičů a když pak vyrosteme, jsme odrazem svých přátel, známých a lidí, se kterými se stýkáme. Tak to prostě je. Ti lidé okolo nás, to jsou právě ti, kteří nás formují.

Formujeme se, měníme, rosteme a učíme se. Máš-li okolo sebe bezdomovce, zřejmě nikdy se z tebe nestane star. Pakliže se pohybuješ ve vysoké společnosti, máš velkou pravděpodobnost se tam i udržet.

V cestě nahoru nás všech figurují určití klíčoví lidé, bez kterých bychom se tam nikdy nedostali. I já měl spoustu lidí okolo sebe, jimž budu do smrti vděčný za to, co pro mě udělali. Penězi se to nedá zaplatit. Lidé, špičky v oboru, nemusejí pomáhat. Je to jejich dobrovolná vůle. Spousta z nich to nedělá pro peníze, ale protože chtějí. Nyní jsem i já dozrál do stavu, kdy velice rád pomáhám mladým nadějným talentům, o kterých jsem přesvědčen, že potřebují pomoci a mají před sebou slibnou budoucnost. Věřím, že i já jednou budu malinkatou součástí těch všech nezapomenutelných a nezaplacitelných lidí v jejich příběhu, a co víc, že na mé rady a osobnost nikdy nezapomenou.

Kapitola první

NEKONEČNÁ ŠTREKA

”CESTA DO MISTROVSTVÍ SVĚTA NENÍ
PRO KAŽDÉHO.

Rád bych podotkl, že být na cestě zhruba 10 let není úplně normální. Kdo to vydrží, dostane se tam. Kdo ne, má smůlu. Je to nesmírně složitá a trnitá cesta, plná překážek, které číhají na každém rohu. A co víc – těmi překážkami jsou vám další rychlí závodníci, jejich rodiny, fanoušci a sponzoři. Je to něco, co se dá jen těžce pochopit, pokud to nezažijete. Musíte si tím projít, abyste se dokázali vnést do děje a pochopit všechny ty souvislosti s tím spojené. Má cesta začala u nás v České republice na jižní Moravě. Někdy, když mi bylo pět let, jsme chodili s dětmi ještě do školky. V tu dobu jsem jezdil na závodním speciálu italské značky, Polini X1. Byla to malá, dost živá motorka, která mi naprosto vyhovovala. Byl to automat, tudíž jsem nemusel řešit nic jiného než plyn a brzdy. Přední klasicky na pravé straně řídítko a zadní na pravé stupačce. Musím říct, že podmínky pro start kariéry jsem měl ty nejlepší, jaké jsem mít mohl. Za rodinným domem

jsme měli pole a tatík mi tam postavil malou motokrosovou dráhu, kterou denně válcoval a kropil, zejména proto, aby se nám neprášilo na dům, ale taky aby jeho syn měl ty nejlepší možné podmínky. Jezdil jsem od rána do večera, nebo spíš do zblbnutí. Pamatuju si, že rodiče jen kupovali benzin s olejem. Vždy když motorka chcípla, byla to známka toho, že buď došel benzin anebo jsem spadl. To se táta vždy proběhl pořádný kus cesty. Po pár měsících byl vážně ve formě.

Když už jsem měl docela natrénováno, tak teprve začala ta správná „hoňka“. Přijel jsem na svůj první závod v životě. Byl to republikový závod v motokrosu, pořádaný na výstavišti v Českých Budějovicích, a já měl velký respekt. Doposud nikdy jsem na trati nebyl s více jak třemi soupeři. Nevěděl jsem absolutně nic o závodění, o strategiích, taktikách, o rozložení sil, o stravě, o technice, o nastavení, o psychice, prostě jsem byl mladý šestiletý pilot, kterého bavila jízda na motorce. Z tréninků jsem věděl, jak správně odstartovat, a měl jsem nějaké tušení nebo představu, jak by startovní procedura měla vypadat.

Taky jsem z tréninků věděl, jak se kluci chovají na trati, a plus minus jsem věděl, jak a kudy předjíždět. Tehdy po prvním tréninku, kdy nás na té krátké trati bylo asi padesát, jsem se dost zalekl. Nechápal jsem, jaká je zde konkurence. Nějakým způsobem se ke mně dostalo, že se musím kvalifikovat proto, abych byl připuštěn do samotného závodu. V ten moment mi prolítlo hlavou, že nyní už končí sranda a já se musím začít fakt snažit. Doteď

to byla zábava, nyní již začíná dřina. V kvalifikaci jsem jel jak vyměněný a postavil se do první řady na roštu. (Pozn. redakce: startovalo se ve třech řadách za sebou.) Odstartoval jsem do svého prvního závodu v životě velice dobře a po pár kolech jsem se již pral o příčky nejvyšší, tedy pódiové. Svůj první pravý superkrosový závod v životě jsem dokončil na třetím místě a domů jsem vezl ten vysněný pohár. Pro dítě není nic víc, než když si ze závodů odváží pohár.

Prakticky ihned po závodě za mnou přišli zástupci firmy Polini pro Českou republiku a nabídli mému otci, zda by neměl zájem o to, abych byl součástí Polini teamu. Myslím si, že tohle byl klíčový a zásadní moment toho celého. Zřejmě už tam tehdy to ve mně můj pozdější trenér viděl. On už tehdy tušil, že z toho kluka půjde vychovat závodník. Někdo má čich na politiku, jiný je výborný fyzik a někdo se stane výborným trenérem, který dokáže číst piloty velice rychle. A co víc, dokáže s nimi pracovat takovým stylem, že je posouvá dopředu, a to výrazně. Od prvního závodu jsem se stal součástí prestižní značky Polini, a samozřejmě to pro mě byla velká pocta. Být součástí něčeho velkého mě vždycky bavilo. Mimo jiné vznikl i Kornfi team, kterého jsem byl samozřejmě součástí. Bylo to tak, že se tatínci domluvili, sehnali se sponzoři, každý dal nějakou tu kačku a závodilo se. V týmu jsme byli čtyři kluci tady z okolí a o víkendech jsme se jezdili bavit, závodit. Bavilo to jak nás, tak i naše tatínky. Bylo to skvělé období, na které s odstupem času hrozně rád vzpomínám. Stará dobrá devadesátá léta. Žilo se jinak. Na co si vzpomínám nejvíc,

to jsou ty cesty a legrační momenty po příjezdu na závodistiště. Jednou, když jsme jeli závodit někam za Prahu a vezli jsme na vleku motoriky, auto naložené až po strop, jsme dostali na vleku defekt. Bohužel se s tím nedalo pokračovat, my spěchali na závodistiště, protože v devět začínaly tréninky, tak tátové hodili vlek přes svodidla, motoriky zázračně naložili do auta a jelo se dál.

Byly to vskutku skvělé časy, plné výborných zážitků. Bavilo nás to všechny, protože jsme se posouvali dopředu. Trenér přesně věděl, kam nás má směřovat a kam nás chce dostat. On nepomáhal jen mně v tom, jak zrychlit, pomáhal taky tátovi. Učil ho, jak se starat o techniku, a vedli spolu nekonečné konverzace, zřejmě na téma jak z toho kluka uděláme mistra. Mimo to, že dokonale rozuměl technice a motoriku uměl skvěle připravit, sám závodil, a proto mě naučil úžasné taktiky, které jsem poté uplatňoval na trati. Myslím si, že nám to spolu celé skvěle ladilo a my všichni jsme se toho nemohli nabažit. Byly vydřené výsledky, byla zábava a fun faktor na sto procentech. Já jsem zrychloval závod od závodu, ty nekonečné rozpravy se mnou měly smysl. Celé to řídil on, on byl ta hlava. On to celé vytvářel a byl tím mozkiem. Já pouze dělal, co se po mě chtělo, a snažil jsem se plnit své úkoly. Čím víc jsem chtěl, tím víc to šlo. Bylo to zvláštní, protože v pokročilejším věku o pár let později to již takové nebylo. Nicméně jako malé dítě to fungovalo náramně.

Jednou si pamatuju, že jsme přijeli na závody, bylo to na podzim, asi druhou sezonu, co jsem zá-